

poes nou maar weer d'r uit, hij miauwt me te veel.... Maar daarom wil 'n freule van Dorsselaer nog niet 'n jonge man van haar stand in 'r slaapkamer hebbe, voor wie ze...."

„Ik verzeker je, Soesterman," viel Anthony hem haastig in de rede, „er was niets tusschen ons dan 'n beetje vriendschap.... Was ik dan soms....?"

„Gaat 't mijn wat an? Heb ik wat gezegd?.... Dáár.... ik geef je 'n blanco chèque" voegde hij er met een breed gebaar van clownige trots aan toe, „vul jij in wat je wilt: vriendschap?.... d'r binne d'r in sóorte en bedrage.... liefde?.... d'r binne d'r óók in soorte en bedrage.... Mijn 'n kopzorg!"....

„Vreeselijke kerel," zei Anthony, „moet je dan altijd als je éven ernstig bent geweest, alles weer wegspotten? Nou maar ik niet, ik verdraai 't! Ik zeg je, en je luistert hoor: ik dánk je, en ik wil je zeggen, verdomme já, stil jij!.... dat je 'n kerel bent met 'n hart van goud, 'n mensch van zóón zelfnegatie...."

„God bewaar iemand d'r voor.... allemaal stadhuiswoorde.... en 'n hárt van goud...." blies Soesterman overstelpt-onder-een-stortbui, „Hád 'k d'r maar 'n stukkie in m'n vessieszak van.... Ik belóóf je, dan zou 'k 'm dalik smere en nog es fijn voor 't laatst de blommetjes buite zette.... adié!" en hij dribbelde weg. Maar kwam dadelijk weer terug, een verlegenheid op zijn expressief gezicht, die hij vruchteloos poogde weg te werken. „En nou heb 'k werchtig door al die onzin je nog vergete 't gewichtigste te vertelle. Je mot 't niet in je hoofd krijge, heeft ze gezegd, haar óóit te schrijve, vóór ze jou heeft geschreve. En dán mag je haar antwoorde, als je teminste in de gelegenheid bent." En toen gíng-ie, met een beslistheid van geen-tien-paarde-hielde-'m-langer-terug, en zijn hand wuivend achterwaarts: áfgeloopt!

En den volgenden dag vertrok Anthony.... Allen schudden hem de hand, namen afscheid met een luidruchtige hartelijkheid. Blijdschap en genegenheid op de gezichten. Want niet alleen, dat-ie 'n aardige-kerel-in-de-omgang was geweest, maar vooral: hij was nu de gelukkige held, die den draak volkomen had verslagen, en van zijn zonnige glorie daalde een zoete belofte in hun hunkerend hart. Weer in de groote universiteitsstad terug begon hij voorzichtig zijn eigen leven te leiden. Hij werkte hard, liep weer college, zoo mogelijk wilde hij althans iéts inhalen. En op 'n dag kwam hij op de gedachte, dat hij wel eens kon probeeren wat te schrijven „om zijn financieele bestaansmogelijkheid te verruimen". Maar dat was heelemaal niet noodig, hij kon gemakkelijk en prettig van de rente van z'n kleine erfenis leven. En hij wist ook zeer wel, dat hij geen eigenlijk-literair talent bezat, noch het menscheppende, noch het natuurbeeldende, noch het critische — de letterkundige tijdschriften hadden hem dat in vroeger jaren wel zéér duide-